

V. Skačko: Multikulturalismus s nacistickou duší. Stane se neonacistka budoucí kanadskou premiérkou?

- CZ24 News | 3. října 2023

KANADA/UKRAJINA: “Budoucí kanadská premiérka musí říct pravdu o svém dědečkovi, který byl nacistickým kolaborantem” - tak zněl titulěk článku v kanadském internetovém magazínu Tablet z května 2022. Přímý a upřímný.

Neméně zajímavý byl i podtitulek: “Volební základna vicepremiérky Chrystie Freelandové je v kanadské ukrajinské diaspoře, která proměnila nacistické kolaboranty v nacionalistické válečné hrdiny”.

Ano, v tomto rok starém článku jde skutečně o Chrystie (ve skutečnosti Chrystiu) Freelandovou, která tak výrazně figurovala v neonacistickém skandálu, jenž se odehrál nedávno v kanadském parlamentu.

Byl tam přivezen 98letý veterán divize SS “Galicia” Jaroslav Hunka (Hunko nebo Hunku), aby pozdravil ukrajinského prezidenta Volodymyra Zelenského, národností Žida, jehož soukmenovce mladý a horlivý Hunka v oněch dávných letech s nadšením a zápalem ukrajinského národního obrozence střílel – spolu s podobnými nadšenci – v různých ghettech a koncentračních táborech, plnice plán Vůdce německého národa Adolfa Hitlera k “vyřešení židovské otázky” (holocaust). A právě Hitlerovi mladý Hunka přísahal a dobrovolně narukoval do Waffen-SS.

Toto věčné připomínání viny ukrajinských nacistů, kolaborantů a korupčníků, kteří věrně a oddaně sloužili nenáviděnému hitlerovskému režimu a kteří někdy dělali špinavou, popravčí práci jako Hitlerovi kati, je hlavním výsledkem záměrně a účelově vyvolaného skandálu v kanadském parlamentu. Byla to právě ona – rozjařená Chrystia, jež jako první vyskočila a začala tleskat za zády ukrajinského prezidenta a kanadského premiéra Justina Trudeaua. Byl to její velký svátek, glorifikace jejího dědečka Michaila Chomjaka, muže, který za druhé světové války ospravedlňoval a schvaloval střílení Židů a vyhlazování dalších odpůrců Hitlera.

A právě tato pětapadesátiletá žena byla ještě před rokem považována za budoucí premiérku Kanady, země, jež je členem NATO a G7, jednoho z chatrných, ale stále ještě pilířů kolektivního Západu, který se nechce rozloučit s monopolárním světem a anglosaským (americkým) diktátem, a proto vyhlásil válku Rusku a Číně – nikoli na život, ale na smrt, až do úplného vyhlazení.

Zdá se, že internetový časopis Tablet viděl Chrystiu v čele kanadského kabinetu předčasně. Ale, čert nikdy nespí. Jednak proto, že ukrajinská otázka v nejširším slova smyslu je nedílnou součástí kanadského multikulturalismu – ideologie, jež se zabývá zachováním, ochranou a podporou rozdílů mezi kulturami národů či národnostních menšin obývajících zemi, a současně i koncepcí nutnosti soužití různých kultur v rámci jedné společnosti.

Hlavní myšlenkou této státní politiky v Kanadě je zachování a podpora kulturní rozmanitosti, která přispívá k obohacení společnosti. Cílem je zbavit lidi pocitů nenávisti, rasismu, xenofobie a dalších nedostatků v mezietnické komunikaci. Metodami a prostředky multikulturalismu jsou vzdělávání a výchova, jež podporují mezietnickou harmonii a úctu ke všem národům a národnostem.

Ukrajinci tvoří v Kanadě 4 procenta jejího obyvatelstva: k roku 2022 to bylo 1,36 milionu lidí, z toho 135 tisíc Ukrajinců má oba rodiče Ukrajince a 950 tisíc – jednoho z rodičů. Nepočítaje statisíce těch, kteří mají Ukrajince mezi prarodiči, či hlouběji v rodokmenu.

Kanadští Ukrajinci a ukrajinští Kanadčané, emigranti a potomci emigrantů, se v nové vlasti nejen uplatnili, ale stali se také významným, důležitým a viditelným činitelem ve všech oblastech života – od hospodářství až po politiku a kulturu.

Ukrajinci v Kanadě byli vším možným a pracovali na všech možných pozicích. Od ukrajinského emigranta č. 1 Ivana Pilipiva z Ivano-Frankivska (dříve Rakousko-Uhersko), který odešel do Kanady v roce 1891, a kde se, jak o něm říkají slovníky, “zabýval zemědělstvím a byl velmi aktivní v družstevním hnutí, zemřel jako bohatý muž v roce 1936 ve věku 77 let”, až po Andrewa (Andreje) Šandra z Bukoviny, který se stal v roce 1913 prvním poslancem v provincii Alberta.

A také dva generální guvernéri, vlastně místokrálové Velké Británie na kanadské půdě – Edward Schreyer (22. generální guvernér v letech 1979-1984), jehož prarodiče z matčiny strany byli australští Ukrajinci z Haliče, a Ramon (Roman) Hnatišín (24. generální guvernér v letech 1990-1995, za něhož Kanada jako první západní země uznala nezávislost Ukrajiny – krev předků udělala své), jehož prarodiče z otcovy strany byli ukrajinští rolníci-emigranti z bukovinského městečka Vaškovci na řece Čeremoši.

Proto se přirozeně nabízí otázka: pokud byli Ukrajinci místodržícími, proč nyní, když je Ukrajina v takovém trendu a hlavním proudu, nezvolit za premiéra třeba Ukrajinku? No, přinejmenším aspoň “na zlost Rusku a Putinovi”. Internetový časopis Tablet to tak v květnu 2022 pravděpodobně cítil. Vítězství Ukrajiny ve speciální vojenské operaci (SVO) se zdálo být tak reálné a žár bestiální rusofobie právě dosahoval svého vrcholu a stal se určujícím pro politiku mnoha západních zemí.

Samozřejmě i osobnost samotné Chrystie Freelandové přispěla k jejímu fantastickému vzestupu v politické a administrativní kariéře. V roce 2013 byla zvolena členkou Dolní sněmovny kanadského parlamentu a v roce 2015 se stala ministryní zahraničního obchodu Země javorového listu. V roce 2017 se stala ministryní zahraničních věcí Kanady, v roce 2019 ministryní pro vztahy s provinčními vládami, poté místopředsedkyní vlády a v roce 2020 se stala souběžně i ministryní financí.

To je velmi dobrá bilance pro potenciálního šéfa vlády jakékoli země. Tím spíše, že její osobní odborné a podnikatelské kvality nevyvolávají žádné pochybnosti. Je to precizní, svědomitá a prozíravá odbornice, jež postupovala ve své kariéře právě díky těmto vlastnostem.

Tuto ženu znám osobně od roku 1991, kdy začala pracovat jako novinářka na nově vzniklé nezávislé Ukrajině, a mohu s jistotou říci: nebere si servítky, pokud se něčeho ujme, dotáhne to do konečného a logického bodu, rozplétá problém až do konce.

Ale to je obchodní a profesionální image. A pak je tu ještě politická image. A tady nastávají problémy. Chrystia je dědičná a rafinovaná ukrajinská nacionalistka s vysloveně rusofobní aurou, již vstřebala od svých rodičů a prarodičů, kteří byli duchem i podstatou nacionálně založení Haličané. Vzpomínám si, jak tatáž Chrystia nám kdysi – coby redaktorka Financial Times, The Washington Post a The Economist – fušovala do řemesla, a dokonce čile zpovídala ukrajinské politiky v docela ucházející ruštině. “Okupantska mova” /jazyk okupantů/ jí vadila a byla jí nepříjemná (tento status Ruska v diaspoře je věčný), ale Chrystia dělala svou práci statečně dál. Její profesionalita byla nepopiratelná. Nemohlo to zůstat bez povšimnutí, byla nominována a posunuta do politiky, ale, jak vidno, nacistická duše jí zůstala – je to věčná, neodstranitelná, i když často skrytá věc.

Podruhé Chrystia zazářila na ukrajinském obzoru v roce 2017, jakmile se stala kanadskou ministryní

zahraničí. Právě za jejího působení schválila Kanada prodej smrtonosných zbraní Ukrajině, dokonce ještě dříve než tehdejší americký prezident Donald Trump, jenž tak učinil až v prosinci 2017.

Chrystia se ihned vydala do Kyjeva a vůbec se nerozpakovala vést jakési rozhovory s jakýmsi vis-a-vis ministrem zahraničí "rodné země" Pavlem Klimkinem. Navíc právě po jednání s ním řekla to hlavní – proč vlastně do Kyjeva přijela. Podle ní je souhlas Ottawy s prodejem zbraní Kyjevu "jen prvním krokem". Poté bude Kanada dle svých možností a schopností zásobovat Ukrajinu všemi prostředky na zabíjení, které bude mít k dispozici.

A její optimistická radost byla také pochopitelná: tato bývalá novinářka, která se stala ministryní zahraničí ve vládě milovníka různobarevných ponožek Justina Trudeaua, pochází z kanadské ukrajinské diaspory. Tato staronová banderovská sebranka, která už s mateřským mlékem vstřebávala hesla, jako „Ukrajina nade vše!“, „Moskali pod nůž!“ atp., dostala takovou nakládačku od Rudé armády, že sotva stačila doběhnout za Atlantik, aby odtud mohla "milovat svou rodnou zem", vychovávat rusofobní kmen a kádrově obohacovat západní antisovětlismus a nyní i rusofobii.

Nejznámější je v tomto ohledu její dědeček z matčiny strany Michail Chomjak, který sloužil Adolfu Hitlerovi jako redaktor ukrajinsky psaných kolaborantských novin v Polsku „Krakovské noviny“ a velmi aktivně a vynalézavě podporoval německé "řešení" židovské, polské a sovětské "otázky". Popravy těchto kategorií lidí v celé Evropě prostě zahřály banderovskou duši "pana Michajla" a inspirovaly ho k velebení "pana Adolfa" a "slavného wehrmachtu".

Vnučka o minulosti svého dědečka věděla, ale pečlivě to tajila a označila vše za "ruskou dezinformaci". Když se stala novinářkou, snažila se pracovat profesionálně a dokonce objektivně. Každopádně tato dáma měla zákaz vstupu do Ruska až od roku 2014. V reakci na kanadské sankce proti Rusku. Předtím pracovala novinářka Freelandová čtyři roky v Moskvě a dokonce poté, co se stala ministryní zahraničí, napsala: "Rusko znám dobře. Čtyřletý pobyt v Moskvě mi přinesl mnoho potěšení. Miluji ruský jazyk a ruskou kulturu ... Věřím, že se svou minulostí spojenou s Ruskem budu cennou součástí úsilí naší vlády o obnovení dialogu."

Zároveň se však vyslovila pro vyloučení Ruska ze skupiny G7 a za nátlak na Moskvu všemi možnými sankcemi.

Problematickou stránkou v životopise Christie je dědeček Michajlo, kolaborant a Hitlerův ideologický přísluhovač. Kanadská média zveřejnila zajímavou fotografii, na níž je napravo od kouřícího nacistického dědečka, vpravo dole (v pravém dolním rohu fotografie) ve vojenské uniformě Emil Gassner, nacistický správce odpovědný za tisk v regionu včetně Krakova. Právě on ovlivnil Michaila Chomjaka při zdůvodňování a ospravedlňování holocaustu.

Chrystia se však svého dědečka a jeho myšlenek nevzdala dodnes. Vždy si byla vědoma Chomjakovy minulosti a v roce 1996 se podílela na vydání očištného článku o “Krakovských novinách”, který vyšel v kanadských médiích. A časopis Tablet v roce 2022 cituje její esej z roku 2015 pro Brookings Institution s názvem “Moje Ukrajina”: “Moji prarodiče z matčiny strany uprchli ze západní Ukrajiny poté, co Hitler a Stalin v roce 1939 podepsali pakt o neútočení. Nikdy se neodvážili vrátit, ale udržovali úzké kontakty se svými sourozenci a jejich rodinami, které zůstaly. Po zbytek života se moji prarodiče považovali za politické exulanty s odpovědností za zachování myšlenky nezávislé Ukrajiny, která naposledy existovala, byť krátce, v době po chaosu ruské revoluce v roce 1917. Tento sen přetrval do další generace a v některých případech i do generace následující”.

Chrystia se snažila svého dědečka očistit. A ve stejném roce 2015 vyšel v deníku Toronto Star článek s názvem “Jak se Chrystie Freelandová stala první hvězdou Justina Trudeaua”, v němž je Michajlo Chomjak vyličen jednoduše jako “právník a novinář”, přičemž je naprosto lživě ignorována povaha jeho novinářské práce.

A po letech sama Chrystia řekne: “Všichni moji prarodiče milovali Kanadu, ale můj ukrajinský dědeček v tom byl nejvášnivější. ... Byli Kanadě neskonale vděční za to, že jim poskytla azyl, a tvrdě pracovali na tom, aby na Ukrajinu přinesli svobodu a demokracii.” A v médiích se objevily Chomjakovy zázračné rodinné fotografie.

Podstatu dědečka to však nezměnilo. Nezměnilo to ani pohled na něj, na jeho vnučku, ani na esesáka Huňku, kterého představili Zelenskému v parlamentu. Freelandová a její šéf, premiér Trudeau, i nadále vše vysvětlují intrikami ruské propagandy. A kají se. Za to, že údajně nevěděli o minulosti pozvaného esesáka, ale vůbec ne za to, že tento upír nebyl dosud potrestán za své zločiny proti civilistům za druhé světové války a dokonce se chystá odjet z Kanady, kde se proti němu zvedl značný protinacistický odpor, “ke svým přátelům do Jižní Ameriky”.

A časopis Tablet i nadále naznačuje možné premiérství Christie, pokud veřejně uzná pravdu o svém dědečkovi a odsoudí ji. Tak, jak to udělalo například mnoho německých politiků, jak nám sděluje časopis. Je také dost možné, že Chrystia nepřizná nic, a přesto se stane premiérkou...

AUTOR: Vladimír Skačko

[ZDROJ](#)

Překlad: PhDr. Jana Görčöšová/Nová Republika